

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

de råvarer, de hjælpestoffer, der er nødvendige for at holde produktionen i gang?

Det er så uhyre rigtigt, og jeg er glad for, at det er blevet understreget. Det har naturligvis for mig været særlig tilfredsstillende, når jeg tænker på, hvordan vi i de to sidste år vel har haft det højeste beskæftigelsesniveau, både absolut og relativt, som dette land nogensinde har haft. Det er klart, at det fortsat er et af målene for regeringens økonomiske politik at fastholde et højt beskæftigelsesniveau. Vi skulle meget nødtigt risikere at komme ud i tilstande med så høj en arbejdsløshed som den, man f. eks. havde i 1952. Med hensyn til valutaproblemet kan tilfredsheden vel være knap så stor, men der er dog grund til at glæde sig over, at vi i det mindste i det sidste halve års tid har haft en følelig forbedring af valutaforholdene. Jeg kan kun beklage, at det ærede medlem hr. Henry Christensens parti ikke har bidraget til at opnå denne forbedring, bortset fra det til gengæld meget velkomne bidrag, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen ydede.

Lad mig til slut sige følgende: jeg tror, at der uanset al uenighed både om enkeltheder og om visse større punkter er store muligheder for, at man på sagligt grundlag kan forhandle sig frem til et lærlingelovsforslag, der kan vinde flertal i det høje ting. Jeg vil gerne udtrykke det ønske, at det skal blive muligt, uden nogen overfladiskhed naturligvis, at føre arbejdet i udvalget så hurtigt igennem, at vi forhåbentlig allerede inden dette folketingsårs slutning kan gøre den nye lærlingelov færdig.

Hans Rasmussen: Selvom den drøftelse, der her finder sted, drejer sig om et lovforslag, som tager sigte på at uddanne lærlingedommen i vort land på en bedre og mere tidssvarende måde end hidtil, kunne ingen vel forvente, at ikke visse politiske meningsforskelle skulle komme til udtryk. Det forekommer mig dog, at det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen kom for let til sine betragtninger om, at den højtærede økonomi- og arbejdsminister ikke havde tilgodeset de store årganges problem tilstrækkeligt i det foreliggende lovforslag. Det synes jeg ikke der er noget om. Det viser sig jo tværtimod, at navnlig dette

ministerium i høj grad har beskæftiget sig med problemet gennem arbejdsmarkedskommissionen. I mange andre lande, f. eks. Østrig, hvor man ligeledes har de store årganges problem, har man i modsætning til, hvad tilfældet er hos os, forladt frivillighedens princip og har gennemført en lovgivning, hvorved man har måttet påbyde de enkelte virksomheder at tage lærlinge ind; noget sådant foreligger dog ikke her. Det er rigtigt — som den højtærede økonomi- og arbejdsminister allerede har fremført i sine bemærkninger — at arbejdsmarkedskommissionen navnlig har beskæftiget sig med dette spørgsmål; og det fremgår af kommissionsbetænkningen om de store fødselsårgange (side 215), at arbejdsmarkedskommissionens sekretariat stiler imod indenfor de fag, der her er nævnt, at få beskæftiget omkring 17 000 lærlinge. Fagforbundene og de, der er interesserede, går op til et tal af 16 405, medens mestrenes organisationer sigter mod omkring 16 900 — altså: forskellen mellem dem er ikke særlig stor.

Jeg vil i høj grad advare imod en fremgangsmåde som den, det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen her er inde på. Jeg synes, det er for letkøbt, når man i forbindelse med et lovforslag som dette henviser til fagorganisationernes egoistiske politik. Det ærede medlem er jo særlig kendt indenfor bladudgiverkredse, og det kunne jo være, at man dér kan finde en egoisme, som er forholdsvis meget større. Men lad det nu ligge! Det afgørende må være, at vi prøver på at få landets unge forsvarligt uddannet. Fra tidernes morgen, lige fra laugsvæsenets tid og op til vor tid, har mestre og svende i fordragelighed med hinanden kunnet trække linierne op for den udlæring, der skulle finde sted af fagets unge, og det ville være meget uheldigt, hvis dette fremtidig blev bremset. Der er ikke det mindste i vejen for, at fagorganisationerne kan klare sig selv. Selvom begrænsningerne måtte blive ophævet, klarer vi os nok rent lønpolitisk alligevel. De begrænsninger, der har fundet sted, har jo aldeles ikke haft til hensigt at stimulere et eller andet lønniveau. Jeg synes også, det fremgår af den nævnte betænkning, at selvom man fik lejlighed til at ophæve visse begrænsninger, ligger det ikke anderledes for det fags vedkommende, hvor det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen